

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 stycznia 2015 r. powódki M. S. i G. S. wniosły o zapłatę od pracodawcy T. S. kwoty po 750 zł na rzecz każdej z nich, wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu, tytułem wynagrodzenia za grudzień 2014 r. W uzasadnieniu wskazały, że na rzecz pozwanego pracowały na stanowisku sprzątaczkki, a ich zadaniem było utrzymanie czystości na osiedlu wojskowym w S., należącym do Wojskowej Agencji Mieszkaniowej z siedzibą w Z.. Pozwany, po przegraniu przetargu na kolejny okres, nie rozliczył się z nimi z wynagrodzenia za ostatni miesiąc pracy.

Pismem z dnia 24 marca 2015r. (k. 19) powódka wyjaśniła, że nie miała podpisanej umowy na piśmie, natomiast T. S. był pracownikiem Agencji Ochrony Osób i Mienia (...). Obie powódki pismami z 8 kwietnia 2015 r. (k. 28,29) podtrzymały wskazanie T. S., jako strony pozwanej.

Powódka M. S., już reprezentowana przez pełnomocnika z urzędu, pismem z dnia 2 czerwca 2015 r. (k. 46) wniosła o wezwanie do udziału w sprawie Agencji Ochrony Osób i Mienia (...) z siedzibą w S.. Wniosek ten poparła następnie G. S. pismem z 3 czerwca 2015 r. (k. 47).

Postanowieniem z dnia 1 lutego 2016 r. Sąd Rejonowy w Świebodzinie wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Agencję Ochrony Osób i Mienia (...) z siedzibą w S., a nadto uznał się niewłaściwym miejscowo i przekazał sprawę tutejszemu Sądowi.

Pozwany T. S. nie złożył odpowiedzi na pozew.

Pozwana Agencja Ochrony Osób i Mienia (...) z siedzibą w S. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódek kosztów procesu, w uzasadnieniu podnosząc, że nie doszło do zawarcia żadnej umowy pomiędzy nią a powódkami, a w tym i umowy o pracę. Od 2012 r. nie zatrudnia bowiem żadnych ochroniarzy, ani sprzątaczek. Kwestie organizacji personelu zleca firmom outsourcingowym: Gk V. (...), V. W. lub V.. Zdaniem pozwanej, jeśli powódki faktycznie wykonywały czynności sprzątania, to w ramach umowy zawartej z którymś z tych podmiotów. T. S. nie był upoważniony do zawierania umowy w imieniu pozwanej.

Na rozprawie w dniu 13 grudnia 2016 r. Sąd wydał wyrok częściowy zaoczny, którym zasądził od pozwanego T. S. na rzecz każdej z powódek kwotę po 750 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 stycznia 2015r. oraz kosztami procesu.

Odpis wyroku zaocznego został wysłany do pozwanego na adres wskazany przez powódki, jako adres zakładu pracy pozwanego – (...) Sp. z o.o. w P., a przesyłka – tak jak wszystkie dotychczasowe – została podjęta przez upoważnionego pracownika spółki (...).

Zarządzeniem z 20 stycznia 2017 r. stwierdzono prawomocność wyroku zaocznego poczynawszy od dnia 4 stycznia 2017 r.

Powódki cofnęły pozew w stosunku do Agencji Ochrony Osób i Mienia (...) z siedzibą w S., a Sąd postanowieniem z dnia 27 lipca 2017 r. umorzył postępowanie w tym zakresie.

Pismem procesowym z dnia 23 listopada 2017 r. (k. 163) pozwany T. S. złożył zażalenie na postanowienie z dnia 3 sierpnia 2017 r. o nadaniu klauzuli wykonalności wyrokowi zaocznemu. W uzasadnieniu podniósł, że doręczenia dokonywane na adres spółki (...) lub GK V. (...) nie były prawidłowe, ani skuteczne, ponieważ nie był w ogóle związany z tymi spółkami w okresie prowadzonego postępowania i nie świadczył tam pracy. Był pracownikiem V. W., lecz do dnia 30 września 2014 r. W całym tym okresie mieszkał i nadal mieszka w S., przy ul. (...). W wszczętym procesie dowiedział w dniu 17 listopada 2017 r., gdy komornik doręczył mu postanowienie o wszczęciu egzekucji.

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2017 r. Sąd na podstawie art. 395 § 2 k.p.c. uchylił postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności wyrokowi częściowemu zaocznemu. Jednocześnie zarządzono doręczenie odpisu wyroku zaocznego pełnomocnikowi pozwanego T. S..

W złożonym dnia 3 stycznia 2018 r. sprzeciwie od wyroku częściowego zaocznego pozwany wniósł o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości, wraz z kosztami procesu. W uzasadnieniu zaprzeczył, by z powódkami łączyła go kiedykolwiek jakakolwiek umowa. Stwierdził, że nie zna powódek, nie zlecał im żadnych prac, nie spotykał się z nimi i nie kontaktował się telefonicznie. Nigdy nie korzystał z numeru telefonu, z którym kontaktowały się powódki. Wojskowa Agencja Mieszkaniowa z Z. zawarła umowę na sprząatanie z Agencją Ochrony Osób i Mienia (...) w S.. Powódki prawdopodobnie kontaktowały się z pracownikiem I. B. N., do którego należy wskazywany przez nie numer telefonu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. i G. S. w okresie od czerwca 2014 r. do grudnia 2014 r. wykonywały czynności sprząatania części wspólnych wojskowego osiedla mieszkaniowego w S., będącego pod zarządem Wojskowej Agencji Mieszkaniowej z Z.. Umówiły się na wynagrodzenie w kwocie 750 zł netto miesięcznie, lecz mimo próśb nie otrzymały umowy na piśmie. Umówioną kwotę otrzymywały za każdy miesiąc, oprócz grudnia 2014 r.

Dowód: zeznania powódki M. S. – k. 115, zeznania powódki G. S. – k. 116

Wojskowa Agencja Mieszkaniowa Oddział (...) w Z. zawarła umowę na sprząatanie osiedli z Agencją Ochrony Osób i Mienia (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na okres od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. Agencja nie zawierała żadnej umowy z T. S..

Dowód: pismo Wojskowej Agencji Mieszkaniowej z dnia 24 lutego 2015r. – k. 15

M. S. i G. S. kontaktowały się w sprawie zaległego wynagrodzenia w drodze wiadomości SMS na numer (...).

Dowód: fotografie ekranu telefonu komórkowego – k. 97.

T. S. nigdy nie był pracownikiem lub osobą współpracującą z Agencją Ochrony Osób i Mienia (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Pracował w spółce (...) w okresie od 1 stycznia do 30 września 2014 r. oraz w GK V. (...) od 1 grudnia 2012 r. do stycznia 2016 r. Pracę na rzecz tych spółek wykonywał w S., przy ul. (...). Numer jego telefonu komórkowego to od lat 881-472-007. Nigdy nie był w S. i nie rozmawiał z powódkami. Raz pojechał w sprawie służbowej do Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w Z., ale to dotyczyło W., a nie usług sprząatania. W ramach swoich obowiązków służbowych zajmował się ochroną osób i mienia, natomiast usługami sprząatania zajmowała się inna osoba – Dyrektor Techniczny B. N., który był uprawniony do zawierania umów w imieniu Agencji (...). Nigdy nie prowadził własnej działalności gospodarczej i nie zatrudniał nikogo we własnym imieniu. Nie posiada własnego samochodu i nie ma prawa jazdy.

Nigdy nie świadczył pracy w P.. Nie zna M. M. z biura V. W. w P..

Dowód:

- świadectwo pracy T. S. – k. 200

- umowa zlecenia T. S. – k. 201-202

- przesłuchanie pozwanego T. S. – k. 214-215

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał doręczenia do pozwanego T. S. na adres V. W. w P. za nieprawidłowe. Każdorazowo przesyłkę odbierał upoważniony pracownik spółki (...). Pozwany wykazał, że w okresie prowadzonego procesu i dokonywanych doręczeń nie był już pracownikiem lub zleceniobiorcą tej spółki, nie zna M. M. i nigdy nie świadczył pracy w biurze spółki w P.. Zgodnie z treścią art. 135 § 1 k.p.c. doręczeń dokonuje się w mieszkaniu, w miejscu pracy lub tam, gdzie się adresata zastanie. Strona powodowa jako adres pozwanego T. S. wskazała miejsce pracy. Z faktu podejmowania przesyłek przez innego pracownika spółki wynikało domniemanie, że następnie te przesyłki przekazywał pozwanemu. Domniemanie to jednak jest wzruszalne. Pozwany dowiedział się o wydanym wyroku dopiero po wszczęciu przeciwko niemu egzekucji komorniczej. Następnie wykazał dokumentami (świadcstwem pracy i umową zlecenia), a także własnymi zeznaniami, że tak doręczane przesyłki sądowe nie mogły do niego trafić. Konsekwencją procesową było uznanie, że w ogóle nie doszło do doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, zawiadomienia o rozprawie, a także odpisu wyroku zaocznego. W rezultacie Sąd uchylił postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności wyrokowi zaocznemu i zarządził doręczenie odpisu orzeczenia pełnomocnikowi pozwanego. Wniesiony następnie sprzeciw był prawidłowy i terminowy, co obligowało Sąd do merytorycznego rozpoznania powództwa o wynagrodzenie.

Żądanie zapłaty wynagrodzenia znajduje oparcie w treści art. 22 § 1 kodeksu pracy, zgodnie z którym przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Z przepisu tego, jak również z treści art. 84 k.p., wynika zasada odpłatności stanowiąca podstawową zasadę prawa pracy. Za wykonaną pracę wynagrodzenie podlega zapłacie w określonym przez strony terminie, nie później jednak niż do dnia 10. następnego miesiąca (art. 85 § 1 i 2 k.p.)

W niniejszym postępowaniu (w zakresie podmiotowym pomiędzy powódkami a T. S.) podstawową sporną okolicznością była okoliczność pracodawcy powódek. Od tego bowiem zależy legitymacja bierna i towarzyszący jej obowiązek zapłaty wynagrodzenia za pracę.

W myśl przepisu art. 3 k.p. pracodawcą jest jednostka organizacyjna, choćby nie posiadała osobowości prawnej, a także osoba fizyczna, jeżeli zatrudniają one pracowników. Pozwany T. S. jest oczywiście osobą fizyczną, a status pracodawcy mógłby mu przysługiwać, gdyby zatrudniał pracowników we własnym imieniu i osobiście korzystał z ich pracy. Nie można uznać za pracodawcę takiej osoby fizycznej, która zawiera umowę o pracę, jako reprezentant jednostki organizacyjnej, takiej jak spółka kapitałowa. W taki wypadku pozostaje jedynie osobą dokonującą czynności z zakresu prawa pracy (art. 3¹ k.p.), ale z pewnością nie jest pracodawcą i nie może być skutecznie pozywany o świadczenia ze stosunku pracy.

Sąd ustalił, że powódki świadczyły pracę w charakterze osób sprzątających na osiedlu WAM w S. w okresie od czerwca do grudnia 2014 r. Nie zawarły umów na piśmie, co jednak nie zwalnia je z obowiązku wykazania podstawy zatrudnienia i wysokości przysługującego wynagrodzenia, zgodnie z ogólną normą z art. 6 k.c. (w związku z art. 300 k.p.).

Powódki nie wykazały jednak, by to T. S. był ich pracodawcą. Jedynym dowodem mającym potwierdzać tę okoliczność są ich własne zeznania. Zeznania te są jednak obarczone dużym ryzykiem błędu. Powódki mogły bowiem utożsamiać osobę reprezentującą spółkę z samym podmiotem zatrudniającym. Pozwany zeznał z kolei, że nigdy nie był w S. i nie rozmawiał z powódkami, ani ich nie kojarzy. Nie zawierał umowy z oddziałem Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w Z.. Zeznał także, że w ramach swoich obowiązków służbowych zajmował się ochroną osób i mienia, natomiast usługami sprzątkania zajmowała się inna osoba – Dyrektor Techniczny B. N., który był uprawniony do zawierania umów w imieniu Agencji (...). Nigdy nie prowadził własnej działalności gospodarczej i nie zatrudniał nikogo we własnym imieniu.

Przy ocenie zeznań powódek (ze wspomnianym już ryzykiem błędu), a także zeznań pozwanego, istotne jest to, co wynika z pisma Wojskowej Agencji Mieszkaniowej – państwowego podmiotu trzeciego składającego oświadczenie na zapytanie Sądu. W piśmie z 24 lutego 2015 r. Agencja poinformowała, że zawarła umowę na sprzątkanie osiedli z Agencją Ochrony Osób i Mienia (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na okres od 1 stycznia 2014 r. do 31

grudnia 2014 r., natomiast nie zawierała żadnej umowy z T. S.. To ostatecznie przesądziło o tym, że Sąd konfrontując zeznania powódek i pozwanego, nie mógł dać wiary powódkom co do oznaczenia pracodawcy.

Uznając, że T. S. nie był pracodawcą powódek, Sąd musiał uchylić wydany przeciwko niemu wyrok zaoczny i oddalić powództwo.

Oddalając powództwo, Sąd miał obowiązek zasądzić od każdej z powódek, jako strony przegrywającej, koszty procesu na rzecz pozwanego, co wynika z art. 98 § 1 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c. Do kosztów procesu należały jedynie koszty zastępstwa procesowego (udziału radcy prawnego). Ich wysokość, uzależniona od wartości przedmiotu sporu, wyniosła po 135 zł (§ 6 pkt 2 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów j pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - Dz.U.2013.490 j.t.). Zastosowano poprzednio obowiązujące rozporządzenie ze względu na chwilę wniesienia pozwu, do czego obliguje § 21 obecnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2.(...)

3. (...)

11.04.2018